

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Y. G.**, zastoupeného JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou, se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2008, č. j. OAM - 556/LE - BE03 - BE03 - 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2009, č. j. 46 Az 116/2008 - 35,

### takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Aleně Lněničkové, advokátce, se sídlem Jandova 8, Praha 9, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2400 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

### Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se svou kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 116/2008 - 35 ze dne 12. 5. 2009, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM - 556/LE - BE03 - BE03 - 2008 ze dne 27. 11. 2008. Napadeným správním rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni 27. 11. 2008 (zákon o azylu), neboť stěžovatel v řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť krajský soud nesprávně posoudil skutečnost, zda stěžovatel splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany; a podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., z důvodu, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel nemá oporu ve spise, neboť si žalobcova tvrzení nijak neověřil. Stěžovatel má zato, že se mu podařilo v předcházejícím řízení prokázat, že jsou na jeho straně důvodné obavy, že mu v případě vrácení do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající především ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti, a proto splňuje podmínky uvedené v § 14a zákona o azylu pro udělení doplňkové ochrany. Podle své výpovědi

stěžovatel opustil zemi původu, neboť potřeboval vydělat peníze, které si zde vypůjčil na otevření krámků se smíšeným zbožím, a které nemohl vrátit, neboť mu obchod nešel. Návratu do vlasti se obává právě kvůli tomuto dluhu, neboť lidé, od kterých si peníze půjčil by ho mohli i zabít. Takový postup je, dle jeho slov, na Ukrajině běžný. Toto tvrzení týkající se poměrů na Ukrajině vzhledem k vymáhání dluhů si však správní orgán nikde neověřoval.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný správní orgán popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť jeho rozhodnutí a stejně tak i napadený rozsudek krajského soudu, byly podle jeho názoru vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný uvádí, že důvodem, pro který stěžovatel opustil zemi původu, byla potřeba vydělávat peníze na svůj dluh. Z jeho postupu je dále patrná účelová snaha o vyhnutí se realizaci správního vyhoštění na Ukrajinu, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel podal teprve poté, co byl zadržen Policíí ČR kvůli nelegálnímu pobytu na území České republiky. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Napadené usnesení krajského soudu bylo stěžovateli doručeno dne 27. 5. 2009. Kasační stížnost byla podána dne 2. 6. 2009.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podmínka povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud dále zjišťoval, zda kasační stížnost splňuje požadavek na ni kladený § 104a s. ř. s., tedy že svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. V případě, že by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K otázce přijatelnosti kasační stížnosti, a tudíž výkladu pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Dle tohoto usnesení je kasační stížnost přípustná: 1) ohledně právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) ohledně právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny odlišně, 3) v případě potřeby změnit výklad určité právní otázky dosud řešené správními soudy jednotně (tzv. judikaturní odklon), 4) v případě, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí správního soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, a to a) pokud by krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu nebo b) pokud krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného nebo procesního práva.

V daném případě se jedná o situaci, kdy předmětné právní otázky již byly řešeny předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud proto odkazuje např. na své rozhodnutí ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003 - 55, dostupné na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), kde je uvedeno, že „*obava z toho, že věřitelé budou po žadateli o azyl vymáhat své pohledávky není azylově relevantním důvodem ani důvodem pro vyslovení překážky vycestování*“ (uvedené rozhodnutí je na tuto stížnost použitelné, přestože po novele zákona o azylu provedené zákonem č. 165/2006 Sb. byl koncept překážek vycestování nahrazen doplňkovou ochranou). Dále je třeba říci, že ve věci stěžovatele se jedná o případ, který byl v dosavadní judikatuře posuzován konstantně, a Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v tomto případě není na místě učinit judikaturní odklon. Nebylo shledáno ani právní pochybení (natož zásadního charakteru) krajského soudu, neboť tento rozhodl v souladu se zákonem a stejně tak i s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel sice ve své kasační stížnosti uvádí, že jeho kasační stížnost podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto není dán důvod pro její odmítnutí ve smyslu § 104a s. ř. s. Neuvádí však již, v čem tento podstatný přesah vlastních zájmů spatřuje a z jakého důvodu by ji tedy měl Nejvyšší správní soud projednat. Jelikož stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvádí žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že podaná stížnost přesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy, a ani z kasační stížnosti či soudního spisu to nevyplývá, Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že správní orgán nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, Nejvyšší správní soud připomíná, že se i s touto otázkou ve své předchozí rozhodovací činnosti plně vypořádal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2006, č. j. 6 Azs 368/2005 - 52, dostupný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Již ve své dřívější judikatuře Nejvyšší správní soud uvedl, že správní orgán je povinen zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu jen pokud žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako nedůvodnou zamítne (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, dostupný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Z vyjádření žalovaného, stejně tak i ze spisu vyplývá, že důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu v tomto případě nebyly stěžovatelem uplatněny, neboť podle jeho výpovědi pochází ohrožení, jehož se stěžovatel po návratu do své země obává, od soukromých osob (stěžovatelových věřitelů), a nikoliv od orgánů státní moci. Stěžovatel se přitom, jak plyne z jeho výpovědi, o vyhledání ochrany u státních orgánů domovského státu ani nepokusil. Z výpovědi dále vyplývá, že se stěžovatel po svém příchodu do České republiky do své vlasti na kratší dobu vrátil, neuvedl však již, že by mu v této době někdo vyhrožoval ani nepoukázal na jiné konkrétní události, ze kterých by bylo patrné, že mu ve vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud proto potvrzuje rozhodnutí správního orgánu také v tom, že na straně stěžovatele nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť z výpovědi stěžovatele ani z dostupných zpráv nevyplývá hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 cit. zákona. V daném případě tedy byly dány důvody k aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Stěžovatel dále namítal, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spise, neboť správní orgán si nijak stěžovatelova tvrzení neověřil. Nejvyšší správní soud má za to, že vzhledem k tomu, že důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které stěžovatel uvádí, nelze podřadit pod žádný ze zákonných důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, nevystala před krajským soudem potřeba ověřovat stěžovatelova tvrzení ohledně poměrů, které vzhledem k vymáhání dluhů na Ukrajině panují. Z tohoto důvodu shledává Nejvyšší správní soud postup krajského soudu za správný.

Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro věcné projednání kasační stížnosti a vzhledem k výše konstatované nepřijatelnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Krajský soud svým usnesením ze dne 18. 2. 2009, č. j. 46 Az 116/2008 - 21, ustanovil JUDr. Alenu Lněničkovou, advokátku, se sídlem Jandova 8, Praha, zástupcem stěžovatele pro řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování, a to za jeden úkon právní služby

spočívající v sepsání kasační stížnosti, ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a také náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 2400 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl  
předseda senátu